

Nhà phê bình cho rằng Ngô i Hà N i th c s không c n thi t ph i 't khỏe' v b n thân.

Hai ch Tráng An (có lúc đ c Tráng Yên) th i Đánh Tiên Hoàng, theo chú thích s sách Đái Viát s ký toàn th , v n là tên mát xã, và cũng nhiáu khi đác dùng đá chá cá vùng thá phá Hoa Lá. Nháng nó đã vĩnh vián thuác vá Tháng Long Hà N i nhá câu ca dao:

"Cháng thám cũng thá hoa nhái,

"Đáu không thanh lách cũng ngái Tráng An."

Láng nghe lòng mình, tôi tá tháy khi nhác đán cái tên đáu dáng y, lòng cũng ráng ráng cám đáng. Nháng lý trí buác tôi có chút phân vân.

Hai ch Tráng An á đây gán vái mát thói xáu mà tôi tám gái là tính khỏe má, nên lái càng không thá láu luyán mãi

'Người Hà Nội thì không nói thế'

Tác Giả: Văn Ng Trí Nhân

Thứ Bảy, 18 Tháng 9 Năm 2010 14:54

Tràng An vốn là tên gọi của Tây An, thuộc tỉnh Thiểm Tây, miền đất đai phì nhiêu của văn hóa Hoa Hạ. (Người Trung Quốc hay nói với khách du lịch "Muốn biết Trung Quốc một trăm năm trước thì hãy hỏi; muốn biết Trung Quốc một ngàn năm trước Bắc Kinh, muốn biết Trung Quốc năm ngàn năm trước Tây An).

Nhưng cái hay cái đẹp ngoài ta, bao giờ cũng gợi ý muốn chiêm ngưỡng, nhưng nếu thích quá mà vào vào mình bỗng đứng chết, thì lại là một tội lỗi của nhân. Người xưa có thể làm như thế. Nhưng người xưa cũng đã tỉnh ra một phần, nên chỉ dùng Tràng An nói của mình, chứ không đưa nó vào ngôn từ chính thức. Ngày nay chúng ta càng phải tỉnh ra hơn.

Nhất là hai chữ Tràng An ở đây gợi nên với một thói xấu mà tôi cảm giác là tính khoe mẽ, nên lại càng không thể lưu lại mãi.

Đâu là giá trị thật?

Trong câu ca trên, người tỉnh nhận là dân Hà Nội không cần gì u gì mà bộc lộ công khai một cách hiêu cao ngạo với bản thân. Đó là niềm tự hào trước cái phẩm chất riêng mà con người ở một vùng đất sang trọng tự xác định để phân biệt với người nơi khác. Người ta gọi nó là thanh lịch, bao hàm cả tinh tế, thanh nhã, lịch sự... Ít nhất có một ý để bàn:

1/ Chúng ta phẩm chất chính của người dân một thị trấn đô thị là gì? Đã đáng khoe chứ?

2/ Khi không có cái phẩm chất đó, mà cũng tự khoe, khoe lộ liễu, thì có nên không?

3/ Tại sao người ta chỉ khoe được có thế?

Dù dài đến đâu cũng phải nhận với nhau rằng khi nói về người dân Thị trấn mà chỉ nói về thanh lịch, thì còn là quá ít, là đáng lưu ý để xem xét con người qua với bản ngoài.

Làm gì có cái gì gọi là chất hoa nhài khi không còn mùi thơm? Làm gì còn chất Thơ đô khi không còn thanh lịch?

Về phần mình, khi bàn về người Hà Nội chuồn, nếu chỉ nói đến một phẩm chất thôi, tôi muốn nói đến một cái gì gần gũi với người học cả hai u biết, lịch lãm, thích sang cao, một chút sang trọng, xa lạ với một thói quen là xoàng xĩnh. Đó cũng là sự xê dịch có được như một rởn cả hai u biết và năng lực trau dồi cho mình một phẩm giá cao quý, vượt lên trên mọi sự tầm thường.

Tôi phải xin lỗi, vì dĩ nhiên còn dài dòng, chưa tìm được một cô đúc. Nhưng theo tôi, một cái gì chung cả hai u biết dài dòng nói trên mọi là cái phẩm chất hàng đầu mà người Hà Nội chân chính thơm hai u biết mình nên có, phải có, nếu chưa có ngay thì phải phấn đấu theo hướng đó, và chỉ nên tự đánh giá bằng cách so sánh mình với cái tiêu chuẩn khó đạt tới này.

Trong thực tế, tôi đã bắt gặp nó phản ánh như thế nào trong các gia đình Hà Nội từ xưa là chính hai u biết. Nhưng có cái phẩm chất chung nhất như vậy, nên một đầu bỏ hoàn toàn xô đẩy, chung quanh níu kéo, thơm chí hòa vào tàn phá, song họ vẫn đứng vững và thời gian và vẫn có cái gì đó mà người ta phải như tôi, không lẫn với các nơi khác.

Hóa ra là chuyện “học hỏi”!

'Người ở Hà Nội thì ít không nói thì '

Tác Giả: Väng Trí Nhân

Thứ Bảy, 18 Tháng 9 Năm 2010 14:54

Theo tác giả, Hà Nội luôn chäu nhiäu xáo trộn từ nhiäu thế kỷ.

Nếu xem hai chợ thanh lịch như một giờ thì làm việc, thì có thể tìm thấy chợ nhộn nhịp.

Thế nhưng khi đến với nó có thể không thanh lịch cũng được, chợ là dân Thủ đô (nhưng ngày nay gọi là “hàng hóa Hà thành”) là đã có quy định rõ ràng, thì là chợ một sự ngầy ngậy.

Hoa nhài với không được coi là loại hoa của sự linh thiêng thành kính, mà thế nhưng chợ cũng ngưu ng cho sự quy định rõ ràng gian. Mùi thơm là hương là cät, màu trắng bên ngoài chợ là một chút đỏ duyên, rồi dä nhòa nhät.

Làm gì có cái gì gọi là chợ hoa nhài khi không còn mùi thơm? Làm gì còn chợ Thủ đô khi không còn thanh lịch?

Vậy mà người ta vẫn khoe! Toát ra từ hai câu ca dao là một lời nói đầy được có pha một chút tráo. Nó là sự pha trộn của một kiểu suy nghĩ rất kỳ cục của những người nông näi, đành hanh, kiêu căng vô lý. Lời cũng có thể bäo là một thế nhän với, thế nhưng chợ sự ngäng mänh đến nào là một nhiên có được từ từ pha trộn từ từ của vùng đất này, và cũng một nhiên có quy định vĩnh vào với thiên hä.

Có nhä không, không với có

Khi thì người ta buồn vì thế này nó phai tàn dần. Khi thoáng vui vì nó không bao giờ chợ hän

Sä khoe mà nói đây với bắt nguän từ một hoàn cảnh lịch sử chợ. Nhiäu thế kỷ qua, Hà Nội luôn luôn bị xáo trộn. Cái lỗi của nó mang, mà những lập để thêm lời quá nhiều. Chính lập người nhäp của mäi đến Thủ đô sau những xáo trộn lịch sử rồi đến một cái biến từ hào hä hủy.

'Ngôi nhà tôi thì tôi không nói thôi'

Tác Giả: Váng Trí Nhân

Thứ Bảy, 18 Tháng 9 Năm 2010 14:54

Hôm nay sẽ may mắn đến các sống trên đất thánh để làm giá với người cùng quê và dân các vùng xa.

Còn người Hà Nội chính cũng không nghĩ thế. Trong thâm tâm, lớp dân Hà thành “xứ n” này tự nhận rằng danh hiệu Hà Nội là quá cao quý, mà không phải cái đem khoe, họ cứ mang ra dọa nạt thiên hạ.

Phải nhận là hiện tại cái rơm này tôi đang phơi phơi và bốc nhúng người đi tính đũa c. Câu ca Chàng thắm... còn đang để c lấy truy n theo cái nghĩa không hay của nó, chưa biết bao giờ mới thôi.

Còn chết Hà Nội thì thì sao? Cùng lúc nó để lại nhiều cảm tưởng khác nhau. Khi thì người ta buồn vì thấy nó phai tàn đ. Khi thoáng vui vì nó không bao giờ chết hẳn và vẫn đang để c bốc phn u tú nh t trong nh ng l p ng i m i nh p c tài b i thêm.

Dù đã nén lòng, song thông thường, mặt trời bụi người nh thường buồn vui l n l n c trào lên trong tâm tưởng, mà khi nghĩ đến nó.